

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1ste September 1888.

37te Aargang.

Tale

holdt af Dr. Edward Jaaacson den 17de Juni 1888, i Saltjøstaden, Utah.

Naar en Vldste i Israael staar frem for at tale til de Hellige, da kan han visseelig gjøre Fordring paa at blive opholdt i deres Tro og Bonner.

Jeg er ikke her for at spille Tiden, og dersom I ere komne her for at høre Broder Jaaacson tale, eller for at høre, hvad Nyt han kan have at fremsette, da ville I visseelig gaa ligejaa tomme herfra, som I kom; men dersom I trofast ville oplofte Eders Hjærter og bede Gud i sin Naade at inspirere Eders ydmgye Tjener, der nu staar for Eder, da føler jeg at vi gjen-sidig ville blive velsignede.

Maaske mange af Eder tænke i Eders Hjærte: Skal jeg bede for den Mand? Han er jo en Fremmed, jeg kjender ham ikke. Mine Brødre og Søstre! dersom I kjende den Herre Jesus, da burde I ogsaa kjende mig. Jeg staar ikke her i min egen Kraft. Jeg staar ikke her fordi jeg særdeles onsker at tale, men jeg er her for at tildele Eder af Livets Brød, som det

er blevet os aabenbaret af den Herre Jesus selv. Jeg vilde ønske, at I alle vilde skænke mig Eders Forbønner medens jeg staar her for Eder. Jeg vilde ønske at I vilde understøtte mig, som I vilde et lille Barn, der ej kan staa alene, men som stoler paa Eders Hjælp til at lede sig.

Medens jeg var jodisk Rabbiner plejede jeg at begynde at studere min Prædiken om Mandagen og at vedblive dermed hele Ugen, for at jeg om Sab-baten kunde give en videnskabelig Af-handling. Men dette er ikke Tilfældet nu. Jeg forsikrer Eder, at to Minuter for jeg rejste mig, vidste jeg ikke, hvad jeg skulde tale, men jeg véd, at dersom Herren onsker at jeg skal tale, saa vil han indgive mig saadanne Ord, som vil være Eder til Styrke og Velsignelse. Han vil give mig Kraft til at forkynde Eder Sandhedens Evangelium.

Og medens jeg taler til Eder i denne Aften, taler jeg ogsaa til Verden. Mine Bemærkninger blive nedskrevne

og de maa gjerne publiceres for Verden. Jeg frygter ikke for Verden eller de Ting, der ere i den. Jeg vilde onste, at Verden var her i Aften, at jeg kunde sige til den, at den skulde omvende sig fra Synd og annamme Kristi Evangelium. Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium eller ved de Sidste-Dages Helliges Uddeling og vil derfor tale til Enhver, der vil lytte til mig.

Biskoppen har sagt Eder, at det er min Agt at fortælle Eder om min Omvendelse, og om hvorledes den skete. Det er omtrent et Aar siden, at jeg stod som Leder for en jodisk Menighed og prædikede for dem mod Frelseren, og nu staar jeg her for Eder og taler om Evangeliet og Verdens Frelser og Forløjer. Naar jeg i min Ensomhed tænker over de mange Forandringer, der i et eneste Aar ere skete, da fatter jeg næppe hvad Herren har gjort for mig. Det overgaar min Forstand og jeg véd at det ikke kunde have sket uden Evangeliets Kraft. Det er ikke Mennefters Ord, men Herrens Kraft, der har ledet mig.

Jeg, der var opdraget til at kæmpe mod Kristus; jeg, der i mange Aar har staaet for min Menighed og fortalt dem, at Jesus af Nazareth var en Bedrager; jeg, der har været betragtet som en Mand, der elskede min Religion; jeg, der har betragtet en af mine egne Trosfæller, der gif over til Kristendommen, som lige saa slet som en Morder; jeg staar nu her for de Hellige, ej alene for at prædike Evangeliet, men ogsaa for at sige mine Brødre og Søstre, at jeg frygter for, at vi ikke tilfulde forstaa, hvad Herren har gjort for os. For et Aar siden formanede jeg mine jodiske Brødre til ikke at lytte til, eller at lade sig lære noget om Kristus, og i Aften siger jeg til Eder, at jeg

frygter for, at vi ikke tilfulde opfyldte vor Pligt mod Herren. Er dette ikke en vidunderlig Forandring? Kunde Mennefter have gjort dette? Kunde dette have sket om ej Herrens Haand havde bevirket det? Jeg véd, at det er hans Godhed, der har bragt mig fra Mørket til det herlige Dags, Evangeliets evige Sandheder, som findes ved den Herre Jesus af Nazareth.

Mine Brødre og Søstre, hvor usuldføromment forstaa vi ikke disse Ting. Hvor forsømmelige ere vi ikke mod vor Gud. Hvor let tage vi os ikke Religionen.

Men nu kommer jeg til mit ejendommelige Emne, Jeg var 13 Aar da min Fader, som var Over-Rabbiner, satte mig i det theologiske Seminarium i Tyffland, for at faa mig opdraget til den jodiske Præstestand.

Jeg husker tydeligt min Faders Ord, da han overgav mig til Rabbi'en i Berlin: „Dr. Hildesheimer! dette er min Son,“ sagde han, „og han vil arve Embedet efter mig, som Landets Over-Rabbiner. Jeg overgiver ham i Deres Varetægt, for at De kan opdrage, vejlede og vogte ham.“

Under hans Vedelse studerede jeg i otte Aar i det theologiske Seminarium, og ved min Hjemkomst ordinerede min Fader mig til Rabbiner og gav mig et Embede som saadan, hvor jeg arbejdede i fire Aar, til 1887.

For et Aar siden kjendte jeg kun lidt til Kristus. Alt, hvad jeg vidste, havde jeg lært af Talmud (Jodernes geistlige og verdslige Lovbog). Det nye Testamente bleve vi aldrig tilladte at se. Af Talmud lærte jeg at betragte ham som en Bedrager; der staar deri: „Jesus, en Jode, der fornægtede sin Tro, er en Bedrager“, osv.

Alt, hvad Dndt der kunde siges, bliver sagt om ham der. Det er Alt, hvad jeg kjendte om ham.

I Juni 1887, netop for et Aar siden, rejste jeg i min Ferietid til et Bade-sted, hvor jeg traf sammen med Professor Francis Delitzsch, en Jøde, der selv er bleven Kristen, og i 55 Aar har prædiker om Kristus og over-sat det Nye Testament paa Hebræisk. Medens jeg en Dag gik ved Strand-lanten, kom han hen til mig og sagde: „Derfom jeg ikke tager fejl, er De Dr. Isaacson fra Wien.“ Jeg svarede „Ja“. Han fortalte, hvem han var, og saa-ledes bleve vi bekendte. Det Forste, han sagde til mig var: „Dr. Isaacson, jeg horte Dem prædike i Templet i Gaar, og jeg kommer for at give Dem denne lille Bog, og jeg beder Dem i den Allmægtiges Navn, hvem vi begge tilbede, at De læser denne Bog.“ Han lagde Bogen i min Haand; det var det Nye Testamente i det hebræiske Sprog. Jeg husker vel, at jeg tænkte ved Tilbage-komsten til mit Hotel, at det var en Skyld af mig at have Bogen i mit Hus, da den indeholdt en Beskrivelse om Bedrageren Jesus, som mine Fædre dræbte, og en Stemme hvistede: „Væs den ikke, kast den bort!“

Den næste Dag, da jeg modte Professor Delitzsch, spurgte han mig, om jeg havde læst Bogen, og da jeg svarede nej, spurgte han mig, af hvilken Grund. Jeg sagde: „Fordi jeg vilde slynde mod min Fader og mod mit Folk, derfom jeg læste den.“ Han betragtede mig venligt og spurgte om jeg vilde gaa med ham til hans Bolig i Hotellet, da han havde noget Vigtigt at vise mig. Jeg gik med ham, og ved Ankomsten til hans Bærelse sagde den gamle Professor, der nu var over 82 Aar gl.: „Broder, jeg elsker Dem, fordi De er en Jøde. De er min

Broder, og mit Hjærte er fuldt af Sympathi for Dem.“ Han spurgte, om jeg havde Noget imod, at vi i Forening læste Bogen, og jeg svarede nej, og han læste for mig. Jeg husker, at han begyndte med at læse det 5te Kapitel af Mathæi Evangelium, hvor der tales om Jesu Bjærgprædiken. Medens han læste, saa han ofte op paa mig, og en underlig Følelse paakom mig, næsten som om jeg blev elektriseret. Jeg begyndte da at tænke: Er det muligt, at denne Jesus, der har lært Omvendelse og bragt Lys ind i Verden, der har gjort det muligt for Enhver, endog Syndere, at blive frelst ved Omvendelse, er det muligt, at denne Mand er saa slem som Talmud be-skriver ham?“ Jeg sagde til ham, at derfom han vilde komme og besøge mig, vilde jeg læse Bogen ud, da jeg ønskede at erfare Sandheden. Han faldt paa Knæ og sagde inderligt: „Jeg takker Dig, o Gud, at Du har været med os, jeg føler Din Helligaand har været hos os og velsignet os.“ Han tog min Haand og udbød: „Dette er et af mit Livs lykkeligste Øjeblikke.“

Jeg gik hjem og grublede over disse Ting Dag og Nat. Jeg holdt mig ikke alene til det nye Testamente, men tog det gamle ogsaa og anstillede Sammenligninger, og jeg fandt, at hvad jeg havde læst, var sandt; jeg begyndte at tabe Interessen for min Menighed, og jeg tænkte stadig paa dette store Thema, der helt og holdent opfyldte min Sjæl,

Jeg vedblev at korrespondere med Professor Delitzsch, og efter at have læst baade det nye og gamle Testamente, skrev jeg til ham: „Derfom jeg nu bekjender Jesus for Verden, véd De saa, hvad jeg maa opgive? Véd De, at mine Forældre ville jage mig fra Hjemmet? Jeg maa opgive min

Stilling, forlade mine Venner og blive en Forstødt." Professorens svarede mig: „Deres Fader har givet Dem en god Uddanelse. Deres Forældre have gjort meget, de kunne gøre meget, men de kunne aldrig gaa frem for Gud og bede om deres Synders Forladelse. Deres Fader kan Intet udrette for Dem for Himlens Trone, det tilkommer Dem at tro paa den Herre Jesus, Frelseren, der udgjød sit hrebare Blod for Dem.“ Han jagde videre: „Gaa for Deres Menighed og sig til den, at Herren har været Dem naadig og vist dem Vejen.“ Jeg fulgte hans Raad. Jeg skrev strax til Præsidenten for min Menighed og bad ham udstede en Indbydelse for hele Menigheden om at møde i Templet, da jeg havde noget Vigtigt at meddele den.

Den 14de Juli 1887 forsamledes Menigheden i Templet, og jeg sagde fra Talerstolen til den: „Mine Brødre og Søstre, jeg har nu været hos Eder i over tre Aar som Eders Præst, jeg elsker Eder Alle og paastjønner Eders Venlighed mod mig. Men nu føler jeg, at undtagen Gud, den Almægtige vil være naadig mod Eder, som han har været mod mig, komme vi til at stilles. Jeg er villig til at prædike for Eder i Fremtiden, naar det maa blive mig tilladt at udtale min Sjæls Overbevisning. I over 1800 Aar er vort Folk bleven drevne fra By til By uden No. Ofte har jeg tænkt, hvorfor, af, hvorfor tillades dette? Nu kan jeg selv besvare dette Spøgsmaal. Det er fordi vi have fornægtet Jesus Kristus, vor Herre og Frelser.“

Saa snart mine Brødre hørte dette, rejste Alle sig, og Præsidenten, kom op og sagde: Stop, min Herre, det er nok, jæt Dem ned. Jeg bad om

Tilladelse til at forklare min Stilling og sagde, at jeg vilde overbevise dem om Sandheden af mine Ord baade fra det gamle og det nye Testamente. Men det blev mig ikke tilladt, jeg maatte ikke være paa Talerstolen, hvorfor jeg gik hjem. Saa snart jeg kom hjem, kom min Moders Vogn kjørende, og hun kom ind og forlangte at tale med mig alene. Da vi vare alene, sagde hun: „Har jeg lidt saa meget for din Skyld, har jeg ikke forsøgt at opdrage Dig til noget Godt, og nu forlader Du mig og bringer Banære over din Faders Hus og over Dig selv. Du vil dræbe din Fader. Gaa og tag dine Ord tilbage, det er endnu ikke for sent.“ Men jeg sagde, at hvad jeg havde sagt, var Sandhed; det kunde jeg ikke kalde tilbage. Medens jeg talte med min Moder, kom der Bud fra min Fader om at jeg strax maatte komme til ham. Min Moder blev angest og bad mig for Guds Skyld om endelig ikke at sige til ham, hvad jeg havde sagt til hende, men hellere blive, hvor jeg var, og lade hende tale for min Fader. Men jeg følte, at min Fader endnu var min Foresatte, og jeg gik derfor til ham. Min Fader spurgte mig, om det var mit Alvor, hvad jeg havde sagt, og spurgte, om jeg kunde overbevise ham om Sandheden deraf. Jeg sagde, at jeg kunde gjøre det, og bad min Fader om at knæle ned og borttage det Slør, som Talmud havde dækket over hans Sjæle, og ikke længere være nogen Fordom, da vilde jeg vise ham at Jesus var Verdens Frelser, og at det var den samme Jesus, som Føderne i saa mange Aar havde forventet. „Forhold Dig rolig, min Søn“, sagde min Fader, „jeg taler nu ikke til Dig som din Fader, men som din Overordnede, og jeg fordrer dine Grunde, hvorfor Du tror,

at Bedrageren Jesus af Nazareth, var Davids Søn.

Jeg bad ham atter om Tilladelse til at forelægge ham nogle af det nye Testaments Skriftsteder, da vilde jeg være i Stand til at overbevise ham, og jeg sagde ham, at jeg havde været lige saa meget imod Læren om Kristus, som han. Jeg havde hadet frafaldne Joder ligesaa meget som han.

Mine Brodre og Søstre! han er min Fader, og jeg ærer og elsker ham, thi han er en stor Mand; men han vilde under ingen Omstændigheder lade mig overbevise ham om Kristus af den hellige Skrift, og jeg sagde ham: „Fader, jeg har lært at anse Dig som en retfærdig Mand, men her i denne Sag har Du tilfidesat al Retfærdighedsfølelse. Du lader Fordommen bemestret Dit Hjærte,“

Efter denne Tid talte Bladene meget om min Overgang til Kristendommen, og der blev mig givet fjorten Dage til at tilbagekalde, hvad jeg offentligt havde sagt, eller ogsaa indlevere min Afstedsansøgning. Min Resignation blev modtaget og min Afstedsbevilling lod saaledes:

Grand-Rabbinerens Kontor,
Jsaïhi den 9de September 1887.

Nr. 509. Anført i Bog Nr. 1603.

Konfistoric-Beslutning under 8de
September 1887.

Thandehaveren af denne Attest, Rabbi Dr. Edward Jsaacson, var fra den 24de Maj 1884 til 29de August 1887, Rabbiner og Lærer i Jsaïhi i Menigheden „Den broderlige Kjerlighed“ dersteds, og stod under min, hans Grand-Rabbiners Betskytelse.

Jfolge Klage, indsendt til Konfistoriet imod ham, fremgaar det, at Dr. Jsaacson, i en Prædiken holdt paa Sabbaten, den 14de Juli 1887, sagde, at han trode paa Jesus af Nazareth, som Joderne Messias.

Konfistoriet tilfagde Dr. Jsaacson om at tilbagekalde hvad han havde sagt i sin Prædiken inden fjorten Dage, eller ogsaa indgive sin Afsted (fra Embedet.) Efter den angivne Tids Forløb, indsendte Dr. Jsaacson sin Afsted.

Under et Møde den 8de September 1887, vedtoges følgende Resolution:

1) At Dr. Jsaaccions Afsted som Rabbiner og Lærer for Menigheden „Den broderlige Kjerlighed“, anerkjendes.

2) At Rabbi Dr. Jsaacson fratages Ret til at prædike blandt Joderne i dette og andre Lande.

3) At Dr. Jsaacson hermed er udelukket fra den almindelige jødiske Synagoge.

4) At der med denne Attest overrækkes Dr. Jsaacson et Tusind Franks, som en Erkjendtlighed.

Til Slutning bevidne vi herved, at Dr. Jsaacson, i den Tid, som han har virket som Præst, altid har ndvist en god Opførsel, og har erhvervet sig Alles Agtelse og Kjerlighed, som han er kommen i Berørelse med.

Til Bekræftelse for denne Attest have vi egenhændigt undertegnet vore Navne.

A. Coroles.

Grand-Rabbi,
Præsident for Konfistoriet.

Dr. Jonas,
Sekretær.

Dette Dokument blev publiceret i
Bladene.

(Ekluttes.)

Aandens Udødelighed.

(Af C.)

(Fortfat fra Side 351.)

Aandens Tilværelse, som et personligt Væsen uafhængigt af det jordiske Legeme, er saaledes bevist af den hellige Skrift og med gode Fornuftgrunde, og man kan derfor ikke tænke sig Noget, som kan have dødelige Virkninger paa et saadant Væsen. Der er vistnok i Bibelen talt om en anden Dod, for de allernugdeligste af faldne Fornuftvæsner, men det er ikke blevet aabenbaret hvori en saadan Dod bestaar, og det kan derfor ikke udgrundes ved menneskelig Spekulation eller Granfning, efterjom vore Begreber om Dod kun ere grundede paa Legemets Opøsning, naar Aanden forlader det; men hvorledes skal man kunne tænke sig, at Livet kan forlade Aanden, saa at den maa dø eller opløses? — Hvad den Almægtige mener med Udtrykket, „den anden Dod“ maa vi derfor lade henstaa ubesvaret, indtil han anser det rigtigt, at forklare os det.

Gud har lovet os evigt Liv, ved sin Son, vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, formedelst Troen paa ham og Udydighed til hans Befalinger. Frelsens-Plan indbefatter alle Mennesker, men vil som allerede for bemærket, dog alligevel kun gavne dem i Forhold til deres Tro og Gjærninger. „En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse“ (1. Cor. 15, 41- 42.) Jesus siger: „I min Faders Hus ere mange Boliger; men dersom det ikke saa var, havde jeg jagt Eder det. Jeg gaar bort, at berede Eder Sted, og naar jeg

er gaaet bort, og faar beredt Eder Sted, kommer jeg igjen og vil tage Eder til mig, at hvor jeg er, skulle og I være.“ (Joh. 14, 2-3.)

Mange forskjellige Meninger hersker i Verden, angaaende Aandens Tilstand efter Doden men disse Meninger omfisktes ofte, og have været underkastet Omfisktelser igjennem alle foregaaende Tidsaldre, som en Folge af at Menneskene ikke have staaet i Forbindelse med deres Fader i Himlen ved Aabenbarelse, men have været overladte til deres egne Gissninger, der ledte dem i mange forskellige fejlagtige Retninger. Den naturlige Bevisthed hos Menneskene om et Liv efter Doden, gjorde dog stedse Fordring paa Aerkjendelse, men, som den Blinde der føler sig frem i Mørket, uden Haab om at Dagens Lys vil gavne ham, saaledes have Menneskene samlet i et aandeligt Mørke, uden Haab om at Himlens Lys, Aabenbarelse, vilde give dem Forstand paa deres aandelige Væsen, dets Oprindelse og dets Fremtid, „fra Ewig-hed til Ewig-hed.“ —

Mormons Bog, der har kastet saa meget Lys over mange vigtige Principer, henhørende til Frelsens Plan, har ogsaa i dette interessante Omne bragt os forøget Kundskab. Vi vilde derfor anføre hvad en af Amerikas gamle Profeter derom skriver til sin Son:

„Nu min Son, her er noget mere som jeg ønsker at sige til Dig; thi jeg ser, at Dit Sind er uroligt med Hensyn til de Dødes Opstandelse . . . Se, der er en Tid bestemt, da Alle skulle komme

frem fra de Døde, og naar den Tid kommer ved Jngen, men Gud kender Tiden, som er bestemt. Og nu, enten der skal være én Tid eller to Tider eller tre Tider, paa hvilken Menneskene skulle komme frem fra de Døde, er lige meget, thi Gud ved alle disse Ting; men det er tilstrækkeligt for mig at vide, at det forholder sig saaledes, at der er en Tid bestemt, da Alle skulle opstaa fra de Døde. Det er nødvendigt, at der skal være en Tid mellem Døden og Opstandelsen, og jeg vil nu spørge: Hvad bliver der af Menneskenes Sjæle fra denne Dødens Tid til den bestemte Tid for Opstandelsen? . . .

Nu, angaaende Sjælens Tilstand mellem Døden og Opstandelsen, se, det er bleven kundgjort for mig ved en Engel, at alle Menneskers Aander, saa snart de forlade dette dødelige Legeme, ja alle Menneskers Aander, hvad enten de ere gode eller onde, blive bragte hjem til den Gud, som gav dem Livet, og da sker det, at deres Aander, som ere retfærdige, blive indførte til en lykkelig Tilstand, som kaldes Paradis, en Hvilens Tilstand, hvori de skulle hvile fra al deres Møje og fra al Bekymring og Sorg o. s. v. Og da skal det ske, at de Ugudeliges Aander, ja de, der ere onde, skulle vorde udkastede i det yderste Mørke, hvor der skal være Graad, Jammer og Tænders Gnidsel, thi se, de have ingen Del i Herrens Aand, fordi de vælge onde Gjerninger hellere end gode, hvorfor

Djævelens Aand foer i dem og tog Besiddelse af deres Hus, og dette formedelst deres egen Ugudelighed, efter som de ere tagne tilfange under Djævelens Villie.

Dette er de Ugudeliges Sjæles Tilstand; ja i Mørke og en skrækkelig og frygtelig Tilstand, forventende Guds Bredes heftige Fortornelse over sig. Saaledes forblive de i denne Tilstand. saa vel som de Retfærdige i Paradis, indtil Tiden for deres Opstandelse." (Alma 40; 1, 4—7, 11—14.)

I Bignelsen om den rige Mand og den fattige Lazarus, siger Jesus om den sidstnævnte, at „han blev henført af Englene i Abrahams Skød“, og paa Korset lovede han den bodfærdige Røver, som troede paa ham, „sandelig, i Dag skal Du være med mig i Paradis.“ Dette stemmer saaledes overens med det ovenanførte af Mormons Bog. Vi finde dog endnu yderligere Bekræftelse ved at læse følgende: „Thi Kristus led én Gang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Rjodet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forbaring, som fordem vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, der Arken byggedes, i hvilken saa, nemlig otte, Sjæle bleve frelst i Bandet. (1. Peter 13, 18—20.)

(Sluttes.)

Tankesprog. Bagtal ikke Bageren, for Du har smagt hans Brød.
Den, der lever i Hastværk, byder Døden til Gæst.

Den 1ste September 1888.

Noogle Ord til Vejledning for Præstedømmet.

I det Stykke i Pagtens Bog, der omhandler ovenstaaende Emne under Titlen: „Om Præstedømmet“, findes med Slutningen følgende:

„Lad nu derfor enhver Mand lære sin Pligt, og virke i det Embede, hvortil han er beskiftet med al Fliid. Den Lade skal ikke agtes værdig til at blive staaende, og den der ikke lærer hvad der er hans Pligt, og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at blive staaende.“

Vi nærer ingen Tvivl om, at det jo er et almindeligt Ønske hos Brodrene, som bære Præstedømmet, at forstaa deres Pligter og derefter at udføre dem, i sær er det Tilfælde med de Vebste, som ere udsjendte i Verden, for at forkynde Evangeliet. Disse Brodre have mange Pligter og Arbejder af meget forskjellig Bestaafenhed, idet de ikke blot skulle prædike Evangeliet, men ogsaa udføre de forskjellige Ordinantjer og Ceremonier, som henhøre under samme. Undertiden maa de døbe Folk til Syndsforladelse og derpaa give dem Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave og bekræfte dem, som Medlemmer af Kirken; til andre Tider maa de jalve de Syge med Olie eller ogsaa bekræfte saadan Salvelse, ved at lægge Hænder paa de Syge og med Fuldmagt byde det Døde, hvoraf den Syge lider, at vige, samt velsigne dem med Helbred og Liv, eftersom Manden maatte lede dem. Atter maa de til andre Tider administrere den hellige Nadvere eller Sakramentet, og disse forskjellige Handlinger bør altid udføres paa en passende Maade, med Forstand og Orden, saa at ikke Guds Bærk skal udsættes for Spot og Forhaanelse, som en Folge af vor Uvornhed eller Mangel paa Omtanke og god Opdragelse.

At Fremmede, som muligvis ere Vidne til at disse Ordinantjer blive udforte paa en upassende og fejlet Maade, drive Spot med det, er ikke det Bærste, men saadanne Fejtagelser ville ogsaa ofte gjøre et daarligt Indtryk paa dem, som modtage Ordinantjerne, og undertiden vil Morkets Laud deraf tage Anledning til at indgyde Tvivl og Misstanke hos Saadanne, angaaende Gyldigheden af de saaledes udforte sakramentale Handlinger. Vi ere personligt bekjendte med flere Tilfælde af den Slags, hvor de sorgeligste Folger ere komne ud af netop saadanne urigtigt udforte Handlinger. Der kan derfor ikke bruges for niegen Forsigtighed i saa Henseende.

For saa vidt som Daabshandlingen angaar, giver Skriften os udtrykkelig de Ord, som skulle bruges ved den Lejlighed. (Morm. Bog 3 Nephi 11, 24—26. og Pagtens Bog Side 10, Pag. 21.) Ligeledes er det med Nadverens Sakramente; men med Hensyn til at give Haandspaalæggelse for at bekræfte de Dobte som Medlemmer af Kirken og paa samme Tid meddele dem den Helligaand, eller hvorledes, at velsigne Born eller de Syge, eller endogjaa at ordinere Mand til Præstedømmet og meddele dem deres særegne Kald eller Embede i Kirken, derom

kjender vi ikke nogen bestemt Formular angiven i Skrifterne. Dette synes aldeles at være overladt til den forrettende Embedsmands Smag og Dømmekraft, uden at binde ham til nogen Form. I det Hele taget synes vi bedst om, at disse vigtige Handlinger saaledes ere overladte Præstedømmet uden bindende Former, da det, efter vor Mening, giver mere Anledning til at den Helligaand kan virke som Vejleder. Vi mener hermed, at naar den, som udfører sit Embedes Pligter, ikke er bunden til nogen bestemt Formular, saa har han Frihed til at udtale, hvad som helst den Helligaand maatte give ham at tale, og hvor Præstedømmet forstaa deres Pligter og har overvejet denne Sag omhyggeligen, der bliver Følgen, at disse Handlinger blive udførte paa en smuk og indtryksvirkende Maade.

Det har desværre undertiden hændt, at Brødre, som ikke have forstaaet deres Pligter eller have givet tilhørligt Agt paa dem, ere blevne kaldede til at udføre de hellige Ordinantser. Naar saadant er sket, træffer det som oftest, at de hverken ere ledede af god Smag eller sund Dømmekraft med Hensyn til hvilke Ord de skulle benytte, og megen Skade vil lettelig afstedkommes, blot fordi de ikke forstaa at udføre deres Pligter paa den rette Maade.

For at komme unge og uerfarne Brødre til Hjælp i denne Henseende, og for den Sags Skyld ogsaa de Eldre, som muligvis have forsonet at jætte sig i Besiddelse af den fornødne Kundskab, ville vi overgive efterfølgende Bemærkninger til deres Overvejelse:

Hvor der er givet os en bestemt Formular, eller de Ord, som skulle bruges ved en bestemt Ordinantse, ere angivne, som f. Expl. om Daabens og Nadverens Sakramenter, der bør Brødrene lære disse nojagtigt, saa at de til enhver Tid kunne være rede til at udføre dem paa den rette Maade; men hvor der ingen saadan Formular er givet, der bør Djemedet med Handlingen omhyggelig tages under Overvejelse, og de for sammes Udførelse mest passende Ord fæstes paa Sindet, saa at Ordinantzen eller Handlingen kan blive udført paa den mest direkte og ligefremme Maade. Vi sige direkte og ligefremme, fordi disse Egenskaber udmærke alle Evangeliets Handlinger. De karakterisere hele Saliggjorelsens Plan. Som Bevis, henpeger vi blot til den Formular der benyttes ved Daaben. Kan Noget være mere direkte eller ukunstlet end dette: „Med Fuldmagt fra Jesum Kristum døber jeg Dig i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, Amen.“ Der er ikke et eneste overflødig Ord benyttet, eller noget udeladt som behøvedes.

Ligeledes er det med den Bon, som er os givet for at benyttes, naar Brødet og Vinen velsignes i Nadverens Sakramente. Den samme karakteristiske Simpelted finder vi med Hensyn til den ligefremme og direkte Form, i den novertræffelige Monstebøn „Fadervor“, som Frelseren lærte Disciple, og, efter vor Synsmaade, er denne skønne Simpelted, et Særkjende ved Alt hvad der henhører til Evangeliet, og et af de stærkeste Vidnesbyrd om, at det er kommen fra Gud, som opholder og styrer Verdens-Altet ved de simpleste Love.

Hvor derfor det er overladt til Præstedømmet, selv at vælge de Ord, som ere nødvendige til Ordinantsernes Udførelse, der bør man kun gjøre Brug af saadanne Ord og Udtryk, som staa i Samklang med Manden af Evangeliet, og den direkte Simpelted og Ligefremhed bør især tages i Betragtning, og derfor

bør Præstedømmet kun benytte saadanne Udtryk, som henhøre til den Ordinantse, som da skal udføres. For at anføre et Exempel, lad os sige, at vi har for os en Person, som skal modtage Haandspaalæggelse efter Daaben. Den Ældste, som skal udføre denne Ordinantse vil maaste, udtale sig saaledes, efterat have nævnt vedkommende Persons Navn: Med Fuldmagt af det hellige Præstedomme, eller i Jesu Kristi Navn og med Fuldmagt lægge vi vore Hænder paa dit Hoved for at bekræfte Dig et Medlem o. s. v, for at Du kan eller maa faa den Helligaand o. s. v. og derefter forjætter han med mange velmente Betsignelser og Forjættelser til samme Person, og dog har han hverken bekræftet Vedkommende som Medlem af Kirken eller meddelt ham den Helligaand. Det vilde have været bedre om Ældsten havde benyttet et mindre Antal Ord, naar de blot havde udtrykt, hvad de skulde ved en saadan Lejlighed, som for Exempel, efterat have nævnt vedkommende Person ved Navn, at have sagt: „I Jesu Kristi Navn, vi bekræfte Dig at være et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og sige til Dig, annam den Helligaand.“ Dette indeholder alt, som er absolut nødvendigt i et saadant Tilfælde, men om den administrerende Ældste har Hjærtet fuldt af gode Følelser og Ønsker for vedkommende Person, og Manden leder ham til at udtaler Betsignelser til Opmuntring og Bestyrkelse i Tro, Haab og Dyd, da kunne vi ikke andet end sige, som én af de Gamle: „Udslukker ikke Manden, foragter ikke Profetien,“ (1. Thez. 5, 19—20,) dog lad den Helligaand og sunde Dømmekraft og Omtanke lede Præstedømmet i alle Ordinantsers Forvaltning.

Med Hensyn til at administrere til de Syge, er der, ifølge denne Handlingens jæregne Bestaffenhed, ingen bestemt Form given, men det er overladt til den administrerende Ældstes egen Dømmekraft, og dog kan der ogsaa om dette Emne gives nogle nyttige Vink. Herrens Lov, som er given de Hellige, siger: „Er Noget iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle salve ham med Olie i Herrens Navn, og Troens Bøn skal frelse den Syge og Herren skal oprejse ham, og har han gjort Synder, skulle de forlades ham.“ (Jakob. 5, 14—15.)

Det hænder undertiden, at naar de Ældste blive kaldede til at administrere til de Syge, at som oftest To eller Tre og undertiden Flere komme tilstede, og én af dem, vil da salve den Syge med Olien, som er rigtigt nok, men han vil sommetider gjøre mere end han skal, idet han baade salver og tillige bekræfter Salvelsen, samt udtaler mange andre Betsignelser over den Syge. Dette tilkommer ikke Den, som salver den Syge, men den af de tilstedeværende Ældste, som bekræfter Salvelsen og som selvfølgelig skal lade sig lede af den Helligaand med Hensyn til de Ord og Udtryk som han benytter. Lad derfor Den, som salver den Syge, indstrænke sig til at gjøre det, og gjøre det i Herrens Navn og for den Syges Helbredelse, men overlad Bekræftelsen og andre Betsignelser, som skulle udtales ved denne Lejlighed, til Den, som ved saadan Lejlighed, er kaldet til at udføre den Del af denne Ordinantse. Derjom kun én Ældste er tilstede er det rigtigt nok, at han gjør begge Dele.

Disse Bemærkninger ere ikke gjorte, for, lignelsesvis talt, at binde Hænderne paa Brodrene af Præstedømmet, men for at henlede deres Opmærksomhed paa

det Passende og Rigtige ved hver enkelt Ordinants Udførelse, og især paa Nødvendigheden af, at søge Landens Vejledning i Udførelsen af alle de forskjellige Pligter, som henhøre under det hellige Præstedømme.

Beskikkelse. Eldste J. C. A. Weibye er bestykket til at afløse Willard S. Hansen, som Præsident for Kjøbenhavns Konference og Forstander for Kjøbenhavns Gren.

Vore Emigranter. Dette Aars tredie Emigrations-Selskab, bestaaende af 62 Sjæle fra Danmark og Sverrig under Ledelse af Eldste W. S. Hansen, samt 4 andre hjemvendende Missionærer, forlod Kjøbenhavn den 23de August, Vejret var særdeles gunstigt og Alt tydede hen paa, at de vilde faa en lykkelig og behagelig Rejse. Fra Norge emigrerede 10 Personer under Ledelse af Eldste Abraham Johnsen, ligeledes en hjemvendende Missionær. Vi ønske vore bortdragende Venner en lykkelig Rejse.

Et nyt Vidnesbyrd om Gud.

(Af B. H. Roberts.)

(Fortfat fra Side 343.)

Hvorledes kan det være, at den mexikanske Mythologi, saa tydeligt henpeger til saa mange Begivenheder, der henhøre til vor Bibelhistorie, som f. Expl. Syndefaldet ved Kvindens Overtrædelse; Syndfloden og en enkelt Families Frelse i Arken; Bygningen af Babels Taarn og dets Tilintetgjørelse formedelt Guddommens Mishag; hvorfra fik de disse Begreber? Dernæst, læg Mærke til deres Traditioner angaaende deres Gud „Quetzalcoatl“, der i mange Henseender ligner Jesus, Guds Søn, og ligeledes deres Lære om Treenheden, Kristi Komme i Kjødet, Sakramentet, Korset som et helligt Symbol, deres Døbemaade og Ansuelser om tre forskellige Tilstande i det tilkommende Liv, der stemme saa mærkbarligt overens med Pauli Lære

om, at der er én Herlighed lig Solens, en anden Herlighed lig Maa-nens og en anden lig Stjernernes — „saaledes er de Dødes Opstandelse,“ siger Paulus, og man kommer ubilkaarlig til den Slutning, at Mexikanernes Forfædre paa en eller anden Maade maa være gjorte bekendt med den kristne Religions ledende Principer.

Digejom man ved at se en Skygge, ved at en Gjenstand findes mellem denne og Ujset, saaledes kan man forstaa af de Indfødtes Traditioner, der indeholde saa meget, som stemmer overens med de Begivenheder, der ere omtalte i Bibelen, saa vel som med den kristne Religions Grund-Principer, at Amerikas oprindelige Indbyggere en Gang, paa en eller anden Maade,

maa have haft en bestemt Kundskab angaaende disse store Sandheder.

Nogle af de katholske Præster, som ledsagede Cortez under Erobringen af Mexiko, vare saa overbeviste om, at dette var Tilfældet, at de fandt paa, at det maatte være Apostelen St. Thomas, der havde fundet Vejen til Amerika og undervist Folket om Evangeliet, og saaledes lagt Grunden til de Traditioner, som vi har omtalt i det Foregaaende. Andre igjen, troede at det var Djævelen, der efterabede Kristendommens Principer, for at lede Folket til deres visse Undergang. Denne sidste Anskuelse er saa usandsynlig og urimelig, at vi ikke behøver at opholde os ved den; den førstnævnte er ligeledes saa usikker, og en blot Gissning, uden nogen som helst Grund at hvile paa, at den er forkastet af dem, som nøjere have undersøgt den. Der er endnu en anden Anskuelse om dette Emne, nemlig: at de hebræiske og kristne Traditioner bleve bragte til Amerika ved de scandinaviske Kolonister, som kom over i det ellefte Aarhundrede, men denne Anskuelse forkaster Baron Humbolt af følgende gode Grunde: „At de religiøse Skikke, Væresætninger og Traditioner, som gjorde et saa stærkt Indtryk paa de første spanske Missionærers Iudbildningskraft, uimodsigeligt fandtes i Mexiko lige siden Tolteckerens Iudvandring, og følgelig tre eller fire Hundrede Aar før Scandinavianerne landede paa de østlige Kyster af det nye Fastland. (Rejser i Amerika, 1 Bind Side 168.)

Sagen er den, at de lærde Rejsendes Anskuelser i denne Henseende ere blotte Formodninger. De ere ligesom den Blinde, der føler sig frem. De betragte med Forundring Ruinerne af Templer, Pyramider og Stæder fra Amerikas Oldtid, og se deri Noget, som

giver dem et Begreb om den Civilisations Udstrækning og Storhed, som frembragte saadanne Mindemærker, og de ville maasse derfor fortælle os, at disse i nogle Henseender ligne den hebræiske, men i andre ligne de mere den ægyptiske Stil. De betragte med Forbauselse Hieroglypherne, der ere indhugne dybt i Tempelmurerne og Balsaltøjlerne, men disse ere dem som en forsegleet Bog, da Ingen kan læse dem. Med samme Forbauselse henvende de deres Opmærksomhed paa Landets Mythologi, og de finde deri en forunderlig Lighed med den hellige Skrifts Sandheder, og det Usattelige bliver dem endnu mere ubegribeligt og uforklarligt. De spørge, men Ingen svarer. Endogaa deres egne Gissninger falde sammen, paa Grund af deres modsigende og utilfredsstillende Resultater, og det hemmelighedsfulde Mørke, som hviler over Oldtidens Amerika, forbliver lige uigjennemtrængeligt for alle disse menneskelige Bestræbelser.

Gud har imidlertid ved Aabenbaring bragt nogle af disse Gammel-Amerikas civiliserede Folks Optegnelser frem for Dagens Lys, og ladet dem oversætte ved Inspiration i det engelske Sprog. Fra dem lærer man følgende angaaende deres Oprindelse, Udvikling og endelige Tilbagegang og derved om hvorledes denne Civilisation blev tabt, som har bragt Menneskenes Visdom og Værdom i Forvirring, og paa samme Tid opvakt deres Forbauselse.

I det første Aar af Zedekias's, Judaæ Konges Regjering, 600 Aar f. K. var der en Profet, ved Navn Lehi, som, da han var bleven advaret af Gud om Jerusalems forestaaende Odelæggelse og Jodernes Vortførelse i Fangenskab, efter Guds Befaling samlede sin Familie og drog ud i Ørtnerne ved det røde Hav. Dette lille Selskab

blev senere forøget ved at Ismael og hans Familie sluttede sig til dem. De vandrede i flere Aar om i den arabiske Ørken, indtil de kom til Kysterne ved den arabiske Havbugt; der byggede de, efter Guds Befaling et Skib, i hvilket de sejlede i sydøstlig Retning, indtil de naaede Sydamerikas Vestkyst under 30 Graders sydlig Bredde.

Dette var for disse Kolonister Forjættelsens Land. De fandt at det var frugtbart og besad i Overslødighed Alt hvad der behøvedes for at gøre dem lykkelige. Men Lehi's ældre Sønner, Laman og Lamuel, vare ikke altid villige til at rette sig efter de Befalinger, som Gud gav deres Fader og yngre Broder, Nephi, som var en fremragende Personlighed og dertil en Profet. Det var kun med Uvillie at de forlode Jerusalem og deres Rigdom, og medens de rejste til det forjættede Land, var deres Ugudelighed og Oprørskhed ofte Aarsag til at Freden og Glæden forstyrredes.

Denne deres oprørske Tilbojelsighed forlod dem heller ikke efterat de havde nedjat sig i Amerika; tværtimod tiltog den i en saadan Grad, at Kolonisterne delte sig i to Partier. Det ene Parti, der troede paa Guds Aabenbaringer, fulgte Profeten Nephi og rejste nord paa, og nedjatte sig i de den Gang ubeboede Egne, og bleve kaldte Nephiter; de Andre, som sluttede sig til den ældre Broder, Laman, kaldte sig Lamaniter. Denne Deling ledte siden til, at der udviklede sig to jævnstillede Folk i det forjættede Land Amerika. Det ene Folk var civiliseret, hvormod det andet var barbarisk. Det var det førstnævnte, nemlig Nephiterne, som dyrkede Jorden, anvendte Industri og Kunst, byggede Templer og Stæder, og levede under regelmæssige Regjeringer.

Da de, i det andet Aarhundrede f. K. bleve haardt trængte af deres

uforsjonlige Fjender, Lamaniterne, befalede Herren dem at drage længere nordpaa, hvilket de gjorde indtil de naaede de nordlige Grænser af Sydamerika, hvor de traf et stort Folk, der kaldtes Barahemla's Folk. Ifølge disse Folks Traditioner, (thi de holdt ingen historiske Optegnelser,) vare deres Forfædre forte ud fra Jerusalem af én af Bedekia Sønner, ved Navn Mulek, der havde undgaaet Nebucadnezars Hevn, og de vare blevne forte til den Del af Amerika, hvor Nephiterne fandt dem. Nephiterne og Barahemla's Folk forenedes efterhaands og bleve til ét Folk, som i Tidens Løb udvikledes til en mægtig Nation, der stode under en fri og udmærket Regjering, og gjorde store Fremstridt Civilisation.

Lamaniterne, vare, som før omtalt, Efterkommere af Lih'i's ældste Sønner, Laman og Lemuel. De foretrak at føre et øresløst Liv, og levede af vilde Dyr og Frugter som fandtes i Overslødighed i Landet. De forsongte al Industri og Kunst, og henfaldt snart i en barbarisk Tilstand, og vedligeholdte hele Tiden et uforsjonligt Had til deres mere civiliserede og lykkelige Brødre, og lod ingen Beslighed hengaa ubenyttet, hvor de kunde plyndre dem. Naar de, som oftest i deres Angreb paa Nephiterne, vare understøttede af Forrædere og Apostater, saa det, i den Tid som gik forud for Kristi Komme, flere Gange ud som den nephitiske Nation og deres Civilisation skulde gaa under, men lykkeligvis skete det ikke.

Herren var ikke ligegyldig med Hensyn til dette Folks Skjæbne, efter som det var en Gren af Israels Hus, men oprejste Profeter iblandt dem til at forkynde dem om Guds Veje og Villie og foreholde dem Forjættelserne om Forløseren, der skulde frelse dem paa Betingelse af Tro og Lydighed.

Desforuden medtog Lehi, og de som udbandrede med ham fra Jerusalem, en Kopi af Mosebøgerne og mange af Profeternes Skrifter, deriblandt Esaias's og Jeremias's Profetier, der vare indgraverede paa Messingplader, hvilke bleve omhyggeligen bevarede af Nephiterne, og derfra kommer den paa-faldende Lighed mellem den mexikanske Mythologi og Bibelens Historie.

Uagtet al den Undervisning, som de saaledes havde erholdt og de Advarslær og Opmuntringer, som vare dem givne ved Guds Profeter, saa vel som de Straffedomme Gud havde ladet falde paa dem, fik dog Ugudeligheden Overhaand hos dem, og Uretfærdighed jankede sig som et mørkt Dække over Folket. Forunderlige Tegn viste sig paa Himlen ved Kristi Fødsel, for at tilkjendegive dem at Profeternes Ord, som vare udtalte af Mænd, som Gud havde oprejst iblandt dem, angaaende Messias saa vel som det der fandtes i de medbragte Optegnelser, netop da gif i Opfyldelse.

Disse Begivenheder foraarjagede, at de tildels ombendte sig, men det bevarede ikke længe; thi den større Del af Folket faldt snart tilbage til deres forrige Ugudelighed, og ved Kristi Korsfæstelse bleve de atter hjem søgte med svære Straffedomme. Stærke Jordstjælv rystede alle Dele af Landet. Dale og Sletter bleve omdannede til Bjergkæder, og Landets geografiske Udseende blev aldeles forandret. Mange store Stæder blev begravede under Jorden; andre sank ned og Havet trængte sig ind og opfyldte de saaledes fremkomne Hulheder. Nogle bleve opbrændte, medens atter andre bleve ødelagte af Hvirvelvinde. Efter disse Jordstjælv hvilede der et uigjennemtrængeligt Mørke over hele Landet, og det var saa tykt, at ingen Sid kunde

holdes vedlige. Dette Mørke hang som et Sorgeslør over Landet i tre Dage. Sammenlignelsesvis undkom kun et ringe Antal af Befolkningen, men disse udgjorde den mere retfærdige Del af dem.

Man vil erindre, at Jesus efter sin Opstandelse forblev mere end en Maaned hos sine Disciple i Jerusalem. Noget Tid efter at han havde forladt dem viste han sig for de Overblevne blandt Nephiterne. Han erklærede for dem, at han var Guds Søn, den lovede Messias, og de modtog ham som faadan. Han underviste dem om Evangeliet og organiserede sin Kirke iblandt dem, ligesom han havde gjort i Jerusalem, med Apostle, Profeter og andre Embedsmænd, som han der indfattede, og gav dem de samme Love at efterleve, de samme Ordinalter at udføre og lovede dem de samme Gaver og Kræfter saa vel som evigt Liv, kort sagt, han lærte dem Evangeliet i dets Fylde.

I alt dette handlede Guds Søn ikke blot efter almindelige Retfærdigheds Hensyn, som man maatte synes kunde fordrø, at der burde have været gjort Noget for Folket paa det vestlige Fastland, saa at de kunde nyde lige Afgang til Frelsens Betsignelser med dem, som boede paa det østlige Fastland, men han opfyldte ogsaa hvad han havde sagt til sine Disciple i Jerusalem, nemlig: „Seg er den gode Hyrde, og jeg kender Mine og kendes af Mine; (lige som Faderen kender mig, kender jeg og Faderen;) og jeg sætter mit Liv til for Faarene. Og jeg har andre Faar, som ikke ere af denne Sti, dem bor det mig ogsaa at føre did og de skulle høre min Røst; og der skal blive én Hjord og én Hyrde.“ (Joh. 10, 14—15.)

Man kan ikke bortforklare dette ved at sige, at han hermed mente Hednin-

gerne, der skulde faa Del i Evangeliet, thi det er tydeligt af disse Udtryk, at han hentydede til sin personlige Administration, efterjom han ved en vis Vejlighed, havde ivaret den kanaanitiske Kvinde paa hendes Begjæring om at erholde en Velsignelse af ham, at „han var ikke sendt uden til de fortabte Faar af Israels Hus.“ (Matth. 15, 24.) Naar han derfor sagde: „jeg har andre Faar, som ikke ere af denne Sti“ (meneende, andre Folk end dem som boede i Jerusalem) „dem bør det mig ogsaa at søre did, og de skulle høre min Røst“, hentydede han visjelig til en anden Gren af Israels Hus, og, efterjom Nephiterne og Lamaniterne vare af Israels Hus, oplydte han denne Erklæring, som er omtalt af Johannes, da han besøgte Folket paa det vestlige Fastland.

Efterat Messias saaledes havde besøgt det vestlige Fastland, ophørte den gamle Skilsmisse mellem Nephiter og Lamaniter, idet de alle bleve Et i Kristo Jesu, og der herskede en lang og lykkelig Tidsperiode med Fred og Retfærdighed i hvilken Folket hurtigt formerede sig og gjenopbyggede mange af de ødelagte Stæder. Kun nogle Hundrede Aar efter Kristi Komme og den herlige Tid som ledsagede denne Begivenhed, vendte Menneffene sig atter bort fra Retfærdighedens Principer. De som faldt fra Kirken, forenede sig med dem der vare blevne vantro, og oprejste atter den gamle Skillemur mellem Nephiter og Lamaniter med al det bitre Had som tidligere havde fulgt med samme. Hemmelige Foreninger organiseredes, som rystede Regjeringens Grundvolde og tilsidst ødelagte den. Det Uds, som Folket forhen var i Besiddelse af, blev til Mørke, og hvor stort blev da ikke Mørket! De bleve overladte til indbyrdes Ødelæggelse, og ved Slut-

ningen af det fjerde Aarhundrede, je vi deres Lande ødelagte, Stæderne i Ruiner, Nephiterne udryddede, deres Civilisation tilintetgjort og Barbarismen allevegne trinunerende og overladt i mindskrænket Besiddelse, under det Mørke som var en Følge af denne sorgelige Tilstand.

Saaledes herskede Mørket i flere Hundrede Aar, men de Overblevne bevarede alligevel i Traditionen Minderne om det Forbigangne, om hin herlige Tid, da deres Land under Civilisationens Velsignelser smilede i Fred og Overflodighed, skjønt disse Sagn vistnok forekomme i en noget fordrejet og overdreven Stikfelse. Disse Minder ledte dem uden Tvivl til at gjøre forskjellige Forsøg paa at gjenoprette denne ønskelige Tingenes Tilstand. I Peru og Mexiko lykkedes det dem tildels, idet de fra et anarkistisk Bælmørke og paa Nephiternes Ruiner, havde naaet frem til den halv-civiliserede Tilstand, i hvilken Europæerne fandt dem.

Dette er kun en kort og ufuldkommen Skildring og et ufuldstændigt Omrids af Amerikas Ur-Indbyggerses Historie fra omtrent 600 Aar f. K. til 400 Aar e. K., men enhver, som vil, kan deraf lettelig indse hvorledes Amerikas Indianere kom i Besiddelse af den forunderlige Analogi, der findes mellem deres Mythologi og de vigtigste Begivenheder af Bibelens Historie. Quezalcoatl*) er ikke længere en uforklarlig Hemmelighed og man kan let forstaa hvorfra de Skikke og Cereemonier, der faa meget ligne Ordinantjerne, som tilhøre Jesu Kristi Evangelium ere komne til Indianerne. Man kan ogsaa let forklare sig hvad der synes at være „Ujammenhængende“ ved

*) Mexitanernes forunderlige Guddom, der faa meget ligner Kristus.

disse Traditioner, som Prescott kalder det, idet de tilhueladende havde sin første Oprindelse hos et forholdsvis civiliseret Folk med milde Sæder og Skikke, medens en Del kun bærer

Præget af ubarmhærtig Grujsomhed, og derfor bringer En til at søge Narjagen til disse tilhueladende Modsigelser i aldeles forskjellige Rilder.

(Fortiætted.)

Blandinger.

Vulkanske Udbrud i Japan. Der foresligger nu nærmere Oplysninger om de forfærdelige vulkanske Udbrud, der fandt Sted i forrige Maaned fra Vulkanen Bandaisan ved Yamakata. Den Egn hvor Katastrofen foresaldt, er bleven aldeles forandret. Der er opstaaet Bjerge, hvor der tidligere ingen fandtes, og store Rismarker ere blevne forvandlede til Søer. Blomstrende Landsbhyer ere blevne begravede under 20 Fod Afse. Ligene saa ud, som om de vare blevne tilintetgjorte ved en frygtelig Explosion af en Dampkedel. Flere Personer bleve slungede højt i Vejret og bleve i mange Tilfælde hængende paa Trærnes Grene, hvor de vare udsatte for den gløende Askeregn og bleve aldeles forkullede. Deres Lidelser have været frygtelige. Paa mange Steder hang der menneskelige Rester paa Trærnes Grene ligesom Papirostumper paa Telegraftraade. Den nævnte Vulkan bestaar af fem mindre Bjerge, og Udbruddet skete fra det fjerde, der kaldes den store Bandai. Under Udbruddet blev der slunget vældige Sten ud af Kratret og fortos langt bort. Flere Tusinde Mennesker antages at være omkomne ved Katastrofen.

En frygtelig Søulykke indtraf den 14de August, idet to danske Dampskibe, „Gejser“ og „Thingvalla“ stødte sammen ved „Sable Island“ ikke langt fra den amerikanske Kyst. „Gejser“ sank omtrent 7 Minutter efter Sammenstødet, og mere end et hundrede Personer fandt deres Grav i Volgerne, medens „Thingvalla“ var saa stærkt bestadiget, at det maatte affatte sine 455 Passagerer ombord i et forbiisejende Dampskib, „Wieland“ fra Hamborg, og søgte til Halifax.

Indhold.

Tale af Dr. Isaacson	353	Beskikkelse	363
Nandens Udødelighed	358	Bore Emigranter	363
Red. Bem.:		Et nyt Vidnesbyrd om Gud . . .	363
Nogle Ord til Vejledning for		Blandinger	368
Præstedømmet	360		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af H. C. Flygare, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. C. Vording (R. Peterien).